

ZÁPISKY ZE SVĚTA GERONTOKRACIE NÁSTUPCI

LEOŠ KYŠA

**ZÁPISKY ZE SVĚTA
GERONTOKRACIE
NÁSTUPCI**

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Leoš Kyša, 2026
Cover illustration © Jakub Wagner, 2026
Cover design © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8511-7 (pdf)

**ZÁPISKY ZE SVĚTA
GERONTOKRACIE
NÁSTUPCI**

LEOŠ KYŠA

VENDETA

Obsah

Nástupci	5
<i>Lysistrata</i>	7
Temná noc a temný den	85
Rebelie	135
Secese	161
Mofi tejgom	219
Kráľíčci	255
Slovo závärem	273

Nástupci

Jako úplně první mě napadlo, že by tohle dvanáctiletá holka vidět neměla.

Možná mě mělo napadnout spíš to, proč tu leží mrtvej nahej chlap s králičí čepicí na hlavě a mečem zapíchnutým v břiše. A kondomem na penisu. Snad proto mě to instinktivně nasměrovalo k tomu, abych Martičku chytil za předloktí, přetočil ji a druhou rukou jí zakryl oči.

„Mofi tejgom,“ špitla.

„Ne, ani náhodou,“ odsekl jsem, ale současně jsem věděl, že to *je* mofi tejgom. A taky pěknej průšvih.

Lysistrata

O sedmnáct hodin dříve

Bušení v zavazadlovém prostoru paní Baštová našťestí neslyšela. Ona toho obecně moc neslyšela a taky nenachodila, ale strašně ráda mluvila. Takže jsem měl na tabletu už dvě červeně blikající zastávky s prošvihnutým časem, ale Baštová věděla, že dokud sedí v mém autě, musím se jí věnovat. A tak nehodlala vystoupit.

„Ale to si nemysli, Tadeášku, já mám za ušima i v tom svém věku. Takže když to na mě píplo, tak jsem zmáčkla toho Hlavíčku...“

„Hlavinku.“

„Co?“

„Inspektor Hlavinka se to jmenuje,“ opravil jsem ji. Lidi nad osmdesát ho měli povinně instalovaného v telefonu. Policejní AI agent. Vypadal jak sňatkový podvodník ze starých filmů – buřinka, knírek, monokl. Původně mělo jít nejspíš o Hercula Poirota, ale pak někomu z mediálky, co to pro stát za nehorázný prachy vyvíjela, došlo, že existují nějaký autorský práva, a změnili ho k nepoznání. A pojmenovali Inspektor Hlavinka. Kontroloval všechno, co lidem přišlo, a probíral s nimi každý podezřelý výdaj. A taky mohl zavolat další policejní agenty, včetně těch skutečných.

Celý popisovaný podvod byl buď neskutečně komplikovaný, nebo ho tak jenom Baštová vyprávěla. Každopádně jsem vážně potřeboval, aby už vypadla z auta. Stáli jsme před Mediscamem. Stačilo, aby položila druhou nohu na chodník, a já mohl vypadnout. Že spěchám, jsem jí řekl už třikrát. V kufru zase „něco“ zabouchalo.

„Můžeš mi vysvětlit, co si na mně chtěli vzít v Novém Petrohradu? Copak já mám dost peněz na rozhazování?“ Asi jsem se v myšlenkách příliš ztratil, protože mi uniklo, co s tím Inspektor Hlavinka udělal a v čem měl vlastně onen podvod spočívat, ale nejspíš to uniklo i Baštové.

„Tak vystupovat, mladá paní,“ zazubil jsem se v tom nejlacinějším pokusu, jak ji nonšalantně vypakovat. Na tabletu na palubní desce se rozsvítil třetí bod.

„Pomůžeš mi, Tadeášku? Tam jsou ty dva schody a mně to vždycky lupne v kloubu, když do nich jdu. Podle mě jsou vyšší než normální schody.“

Starý lidi měli tendenci mi říkat zdvořilou formou mého jména. Mohlo za to nejspíš to š. Leoš byl Leošek, Bohouš

Bohoušek, ale Karel byl prostě Karel, ne Karlík. Věděl jsem to, protože Karel vozil Baštovou v rámci městského taxi taky a Karlíku mu neříkala.

„Já bych rád, ale už mám zpoždění u dalších klientů, paní Baštová. Dostanu pokutu.“

„Ale jdi. Copak by tobě dali pokutu? Jsi náš poklad, Tadeášku.“

Levou nohu, kterou už měla dole, vrátila zase zpátky do Škody T. V kufru to znovu zabouchalo.

„Tak jo, pojďte, paní Baštová. Pomůžu vám.“

Vyskočil jsem z auta jako srna, co ji moje téčko včera málem srazilo, když jsem si dával šlofíka, a nekompromisně chytnul Baštovou za loket.

„No nebud' tak hrrr, Tadeášku. Já vím, že jsem pořádek, ale v mém věku,“ zasmála se.

Tuhle větu a přesně ve stejném znění jsem slyšel už asi milionkrát. Povinně jsem se uchechtl a tlačil Baštovou po chodníku a do schodů. Pomohl jsem jí přiložit ukazováček pravé ruky na snímač otisků. Na displeji se zobrazilo její jméno a dveře se otevřely. Ukázalo se, že vyšší-než-normální schod nebyl žádný problém. „Vyhopsla“ ho sama s mou pouze symbolickou pomocí.

„Tak já už běžím. Čeká na mě další klient.“

„Pomoz mi ještě do toho křesla, mě to dycinky děsí, Tadeášku.“

Myslí mi proběhlo pár nadávek, ale už jsem měl stejně zpoždění, které jsem mohl dohnat leda tak, že bych si zrušil pauzu na oběd. Dovedl jsem Baštovou ke křeslu a usadil ji do něj. Malá destička se jí automaticky přitiskla na vráscité čelo a Doktor Sova ji medovým hlasem

vyzval, aby položila prsty do rýh k tomu určených na opěrkách křesla.

Doktora Sovu jsem měl rád. Na rozdíl od Inspektora Hlavinky ho dělal někdo se smyslem pro humor. Pocházel z jakéhosi pravěkého seriálu, který ti starší snad ještě pamatovali jako hit sezóny, a tak je jeho hlas vždycky oblažil. Navíc jeho tvůrci zaplatili za autorská práva. Na obrazovce se při mých úvahách objevila příjemná tvář staršího pána v bílém plášti.

„Vítám vás na pravidelné lékařské prohlídce, Andreo Baštová...“

Víc už jsem neslyšel, protože jsem vyběhl ze dveří.

„Kráva blbá,“ řekl jsem polohlasem a naskočil do auta. Prstem jsem klepl do čekajícího červeného bodu.

„Technická zastávka v ulici Školská. Číslo popisné dvacet sedm,“ nařídil jsem téčku a otočil se k zadním sedadčkám, zatímco se škoda rozjela. „Vzduch čistej.“

Levá sedačka se krátce nato odklopila a ven vykoukla hlava Martičky s červenými tvářemi.

„Klepu na tebe jak blbka. Budu mít zpoždění.“

Vyčuhovala zpoza sklopené sedačky, jako když slepice kouká ven z kurníku a nemůže se rozhodnout, jestli ji tam čekají žížaly, nebo kuna. Zrzavé kudrnaté vlasy jí divoce trčely na všechny strany. Nejspíš neměla ráno čas se pořádně vykartáčovat. Byla jediná zrzka ve městě. Její babička kdysi pracovala v Irsku a kromě úspor si z něho přivezla i Martinu mámu. Ta zrzavá nebyla, ale geny si holt přeskakují, jak chtějí.

„Já mám taky zpoždění. A když tě vysadím u školy, naberu další,“ ohradil jsem se.

„Bože, starý lidi smrděj,“ prohlásila místo adekvátní reakce na mou situaci. Vozil jsem ji skoro každý den. Bydlela na konci města, kde jsem zpravidla začínal svou ranní okružní jízdu, takže jsem ji mohl snadno nabrat. Převážet kohokoliv kromě klientů senior taxi bylo samozřejmě zakázané, a tak jezdila v kufru. Místa tam měla dost. Vždycky si rozsvítila lampičku a dopisovala úkoly. Poprvé si mě stopla někdy před dvěma lety, když u jejich domu zrušili zastávku autobusu, což znamenalo, že by musela chodit na tu nejbližší půl hodiny.

„Tady to vždycky strašně smrdí.“

„Stařecký pach, nenaděláš nic,“ povzdechl jsem si. Když byla nervózní, stěžovala si na něj pořád. Znal jsem ho velmi dobře. Fyziologický proces byl nekompromisní – správně by se tomu mělo říkat zápach látky 2-none-nal. Šlo o sloučeninu, která vzniká rozkladem kyselin na kůži. Jejich produkce se s věkem zvyšuje, zatímco regenerační schopnost kůže klesá. A starý lidi se většinou nemýjou tak často, aby to dokázali přebít. Baštová rozhodně ne.

„Otevři okno,“ zavrčela.

„Hele, já jsem tady šéf. Ty jsi černý pasažér.“

„Tvoje bába je černý pasažér,“ odsekla. Byla to hláška, co jsme během jízdy používali snad na všechno. Pak přešla k důležitějšímu tématu. „Bude dneska mofi tejgom, že jo?“

„Ne, bude divadlo. *Lysistrata*.“

„A pak mofi tejgom?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Divadlo je velká věc. Nehrálo se věky.“

„Mě divadlo nebaví, chci mofi tejgom,“ odfrkla si.

„Na mofi tejgom jsi moc malá.“

„Nejsem, hrála jsem to ve školce.“

„Ale to je jiný mofi tejgom.“

„Já vím, dědo. Jen už chci jít na skutečný mofi tejgom.“

„Nemůžeš. A taky nemůžeš na divadlo. Až ti bude patnáct.“

Odvétila jenom „blée“, což dělala dost často. Těčko zpomalilo, protože jsme dorazili ke škole. Kupodivu jsme to stihli. Stála tu ještě dvě auta, ze kterých vybíhaly děti podobného věku. Přešel jsem prstem po obrazovce a kufr se otevřel.

„Tak ahoj. Vezmeš mě pak domů?!“ zařvala, abych ji přes sedačky pořádně slyšel.

„Nemůžu, mám tu hlášenek plnou... zadnici.“ Chtěl jsem říct řiť, ale snažil jsem se před tou rozčepýřenou holkou mluvit slušně. Moc často mi to ale nešlo.

„Průůůda,“ zadunělo v zavazadlovém prostoru, než z něho vyskočila. Místo aby se rozběhla do školy, ale obešla auto a zatukala mi na okno.

„Copak?“

„Tady máš komiks. Abys věděl, že jsem skutečnej mofi tejgom,“ pronesla a přes zpola stažené okénko mi strčila do ruky nití svázané papíry. Na titulní straně bylo černou pastelkou nakreslené těčko a nad ním nápis *Superřidič*.

Martička uměla docela pěkně kreslit a hlavně dobře psát, což v jejím věku nebylo zrovna běžné. Vzal jsem si od ní komiks a zálibně se na něj podíval: „Nejsi mofi tejgom, ale jednou budeš,“ kývl jsem hlavou a pak dodal: „A teď už upaluj do té školy.“

Byla to zbytečná pobídka, už totiž skutečně upalovala.

Komiks jsem přečetl mezi „rity“. Ten den jsem jich měl ještě šest. Dřív se tak říkalo jednotlivým jízdám taxikářů. Pocházelo to z německého *ritt*, tedy *jízda*. Hlavou mi u podobných slov vždycky běhaly jejich původní významy. Byla to moje úchylka. Jako kluk jsem si hledal ve slovníku a učil se výklady nazpaměť. Holky jsem na to nesbalil, ale na večírcích v lepší společnosti jsem s tím slavil úspěch. Občas jsem tyhle věci chtěl řešit i s klienty, ale málokoho to zaujalo. Pamatoval jsem si většinou ty užvaněné, co chtěli mluvit, ale ve skutečnosti většina prostě nasedla a jela. Měli ve sluchátkách buď hudbu, nebo si povídali se svým ajvatarem, tedy osobním AI avatarem, elektronickou kopií, která vyřešila všechno, co bylo potřeba, a poskytla jim jakoukoliv zpětnou vazbu nebo uznání a psychickou podporu. Být mofi tejgom znamenalo žádného ajvatařa nemít. Ale to bylo na tom všem to nejmenší.

Bylo mi pětatřicet. Dneska večer tam budu asi nejstarší. Nikomu to ale nevadilo. Hlavně ne Fialce. Teda jmenovala se Viola, ale každý jí říkal Fialka. Ona mohla za to, že jsem mofi tejgom. Potkal jsem ji před třemi lety u stánku s kebabem. Ládovala do sebe falafel, měla rozčuchané zelené vlasy a řekla mi: „Čau enpísíčko.“

Ten stánek zkrachoval. Byl poslední ve městě. Je levnější a rychlejší si něco objednat dronem než chodit do stánku. Ta vzpomínka mi vytanula na mysli hlavně proto, že jsme kolem něj zrovna jeli s posledním z mých dnešních rit. Včera ten stánek Bobr oblepil letáky, z nichž poslední zrovna sundávala policejní hlídka. Oba ty chlápky jsem

znal. Až mě překvapilo, že při strhávání papírů vytištěných na domácí tiskárně nedostali infarkt.

„Prý tu má být ten fanatik, Tadeáš,“ poklepal na okno Richard Beneš, aby přitáhl mou pozornost. Z auta totiž zrovna znělo „Feeling Good“ od Niny Simone a já se celkem good cítil, než mi to Beneš začal zkazit. Táhlo mu na pětasmdesát, byl starší než Baštová, ale rozhodně v lepší kondici. Vždycky chodil v saku a voněl. To by Martička ocenila.

„Hm,“ zabručel jsem. Naštvalo mě hlavně, že mě vytrhl ze vzpomínek. Ten falafel mi změnil život. Přerod z enpísíčka v mofi tejjgom.

„Polepili tím celé město. Kdo ví, kdo jim za to zaplatil.“

Pan Beneš měl nutkání sdělit mi svou myšlenku, ať už jsem reagoval, nebo ne. A já moc reagovat nechtěl. Hlavně proto, že mě politika nezajímala. Na rozdíl od Fialky. Ta byla politikou posedlá.

„Zakázali mu mítink na náměstí, tak prý bude v kavárně U Lucifera. To ti je taky název. Všichni víme, jací lidé tam chodí.“

„Hm,“ zabručel jsem znovu, ale malý hlásek ve mně chtěl popravdě odpovědět: „Třeba já.“

„Prý že mu nemůžou zakázat mluvit v soukromém prostoru, leda na veřejnosti. Nechápu, že mu dali jen podmínku za pobuřování a nezavřeli ho, byl by klid.“

„Hm.“

Přemýšlel jsem, že změním repertoár na „no jo“ nebo „to víte“ či „už je to tak“, což byly většinou mé běžné odpovědi na každou pitomost, kterou jsem slyšel. Ten druh klientů, co si rád povídal, byl sice v menšině, ale

zase býval vážně otravný. Tihle lidé si potřebovali povídat a sdělovat své názory. A nejvíc toužili po tom, abych je sdílel s nimi. S Baštovou na to, jak jsou dneska mladý líný a že ty seriály nestojí za nic, zatímco za jejích časů byly mnohem vtipnější, s panem Horákem na to, jak se Čína už brzy zhroutlí a Německo rozpadne na padesát států, nebo s Benešem na tuzemskou politiku. Na všechno jsem říkal *hm, no jo, to víte* nebo *už je to tak*, takže si každý myslel, že s ním souhlasím a ještě ho poslouchám. Ale já většinou poslouchal jenom Horáka, který se dokonce občas zajímal i o někoho jiného než jen o sebe. V tom bývala stařecká enpísíčka vlastně mnohem příjemnější.

„Nenávidí nás starý, to ti řeknu. Nenávist. Kam jsme to dopracovali? My jsme tuhle zemi vybudovali.“

„Hm,“ řekl jsem, protože jsem se ztratil v myšlenkách a zapomněl změnit odpověď.

„Ty už taky nejsi mladý, že jo, ty to chápeš. Každý, kdo tvrdě pracoval, si ve vyšším věku zaslouží poctivej klid, no ne?“

„Už je to tak.“

Pozdě mi došlo, že se to jako odpověď úplně nehodilo, ale Beneš si toho stejně nevšiml, nebo to aspoň ignoroval.

„Fanatici, jak jsem říkal. Chtějí lidem sebrat důchody. No chápeš to? Ale to jim neprojde, to si piš. Ale stejně, časy nejsou lehké. Jenže tihle fanatici to nechápou, Ta-deáši, nechápou.“

„Už je to tak.“

Tentokrát to docela sedlo, takže když jsem Richarda Beneše vyklopil před jeho vilou, která byla porostlá břečťanem od základů až po střechu, podal mi pětistovku.

Nebylo to moc, ale pořád lepší než Baštová, co se zmohla maximálně tak na žvýkačky. Mrknul jsem na Benešovu vilu. Jako kluk jsem kdysi k tomu jeho baráku dokonce v noci vlezl, protože mi spolužák tvrdil, že ten břečťan není opravdový. Utrhl jsem větvičku a pak musel zdrhat, aby mě neochromil elektrickou střelou dron soukromé strážní služby.

„Nemáš zítra skulinku mezi pátou a šestou? Došly mi tenthle měsíc kredity a potřeboval bych odvézt na Mediscam. Uvolnilo se časové okno, protože umřel starý Liška.“

Aha, tak tohle byl důvod toho mastného dýška.

„To je mi líto, vozil jsem ho na rehabilitace,“ odpověděl jsem upřímně. Liška nikdy nic neříkal, takže patřil mezi moje nejoblíbenější zákazníky a líto mi to fakt bylo.

Beneš ale o žádnou účast nestál: „Takže?“

„Mám mít volno. Opravdový volno,“ nadhodil jsem. O peníze jsem si nikdy přímo neříkal, ale nakonec šlo jenom o ně, o mastný důchodcovský prachy na ruku.

„Je to jenom půlhodina.“

„Spíš hodina s cestou ode mě z domu. A musím se stát u Bobra na soláry, abych nečerpal z městskýho. Je tam nějaká vůle, ale sledují spotřebu jako diví.“ To byla ostatně pravda. Všechno se evidovalo do posledního wattu.

„Tisícovka?“

„Hm,“ pohodil jsem neurčitě rameny.

„Patnáct set, Tadeáš, ale víc vážně nemůžu. To už bych si mohl vzít normální taxi.“

„Hm,“ odpověděl jsem, ale jenom abych ho trochu napnul a potrestal za ty kecy.

„Takže?“

„O půl páté vás vyzvednu.“

„To jsi hodný,“ mlaskl spokojeně a k mé vlastní spokojenosti už nic dalšího nevykládal.

Když se dveře zavřely a já se rozjel, teprve pak jsem si na toho blba v klidu zanađával.

* * *

„Parchant vychcanej,“ povzdechl jsem si. Mediscam byl asi nejdražší místo v tomhle mizerném městě a každý čas byl zatraceně drahý a těžko dostupný. Přitom jel nonstop. Šlo o veřejné zdravotnické zařízení. Několik křesel s automatickými skenery, odběr krve, EKG, cétečko, všechny věci, co dřív znamenaly cestování po specializovaných pracovištích, teď obstaral Mediscam. A k tomu hromada ajdoktorů analyzujících každou potíž. Navíc celý systém Mediscamů měl online připravené skutečné doktory, kteří se připojili, pokud byl problém nebo pacient nebyl spokojený s výsledky a analýzou ajdoktorů. Lidi jako Baštová nebyli spokojení nikdy a prudili ajdoktory tak dlouho, než dostali „na drát“ skutečného doktora.

„Já si stejně myslím, že jsou taky falešný. Normální ajdoktoři, co se tváří jako lidi. Viděla jsem to na tiktoku,“ vysvětlovala mi jednou Baštová, na což vážně nešlo říct nic jiného než „hm“.

Lidi přes pětadesát měli v Mediscamu přednost. A lidí přes pětadesát bylo v týhle zemi přes třiatřicet procent. Takže dostat se na Mediscam před padesátkou byl spíš zázrak. Fungovaly samozřejmě soukromý kliniky,

ale tam většinou člověk neměl ani na to, aby zazvonil na zvonek, natož se nechal vyšetřit a léčit. Kdo mohl, šel s problémem k AI agentům zdarma na internetu nebo k dostupně placeným službám. Stanovili diagnózu, vybrali léky, ale občas si prostě „nevšimli“, že má holka rakovinu prsu. A strejcové jako Beneš si pak zašli na uvolněný termín k tomu nejlepšímu, co bylo.

Zavřel jsem oči. Bylo to jedno. Už to bylo jedno. Minulost nezměníš. Pořád jsem si to připomínal, když jsem se kvůli tomu trápil.

„Minulost nezměníš,“ pronesl jsem do ticha téčka a pak jsem zabořil prst do displeje, abych znovu aktivoval systém. „Městská dokovací stanice,“ řekl jsem a téčko se potichu rozjelo „domů“.

* * *

Byl jsem poslední. Devět městských taxíků už dávno stálo připojených na nabíječce. Najel jsem do posledního volného místa a přicvakl téčko k elektřině. Radnice už měla hodinu po úředních hodinách, ale já věděl, že tam pořád ještě někdo bude. S jízdama jsem se dost zpozdil, což ale bývalo obvyklé. Nechápal jsem, jak kolegové zvládají končit včas. Vzal jsem si batoh s pitím a zbytkem svačiny a zapíchl prst do elektronického zámku. Na obrazovce projelo moje zaměstnanecké číslo a dveře se otevřely. Naklusal jsem do prvního patra a dost prudce zabušil na dveře s nápisem *Ing. Oksana Marčenko, správa odpadů*.

Na pozvání dovnitř jsem nečekal. Oksana už skoro neslyšela. Měla na to naslouchátko, které ale polovinu

času nechávala v šuplíku. Přesluhovala už asi osm let, ale práce ji bavila a nikdo neměl srdce ji do důchodu poslat. Navíc i když na to nevypadala, uměla skvěle pracovat s AI úředníky, tedy ajředníky. Jenom musela mít naslouchátko.

„Zdravím,“ prohodil jsem a pro jistotu na ni mávl, kdyby mě neslyšela. Nechtěl jsem na ni rvát.

„Tadeáš, já se bála, že už jsi doma. A to jsem se ti dělala se syrniky. Jahodové,“ řekla a vzala si naslouchátko.

Pak ze šuplíku vytáhla ještě modrou plastovou krabíčku a podala mi ji. Já jí pro změnu ze svého batohu vrátil úplně tu samou, jenom prázdnou.

„Moc děkuji,“ pronesl jsem a přitočil se ke kávovaru. Strčil jsem do něj první kapsli a pak druhou. Vždycky jsme si spolu po práci dávali latté, abychom, jak říkala Oksana, „příjemně zakončili pracovní den“. Tentokrát to ovšem moc příjemné nebylo.

„Stížnost,“ řekla, když jsem postavil kafe na stůl a sám se usadil do protějšího křesla.

Položil jsem si ruku na čelo a zatvářil se jako jasnovidec ze starých filmů. „Nech mě hádat, Valášek. Neměl plenu a posral se mi v autě. Nahlásil, že za to může moje neprofesionalita a nedostatečně lidský přístup?“

„Baštová,“ přerušila mě, abych dál nehádal.

„Proč, proboha?“

„Že jsi jí neposkytl dostatečnou pomoc při nastupování a vystupování z auta.“

„To je kráva.“

„Jo, je to suka,“ přitakala.

„Mám s tím jít na personální?“

„To zrušili, když Máňa odešla do důchodu. Dva měsíce jsou to. Měl jsi pozvánku na rozlučkový večírek.“

Její pobavený pohled dokazoval, že mi to nevyčítá. Moc dobře věděla, že na žádné oficiální akce nechodím.

„A to to místo nikomu nedali?“

„Nahradil ji ajředník. Víš, jak to teď chodí. Nejsou lidi, a co lze nahradit, to se nahradí.“

„Lidi jsou, jenom musí makat rukama. Až budou levnější asistenční roboti, nahradí i nás.“

„Tak budeš mít konečně klid od Baštové a spol.,“ mrkla na mě a usrkla si kávy.

„Co s tím?“

„Dozoruji to já, takže jsem ajředníkovi vysvětlila, že jde o neopodstatněnou stížnost. Jinak by ti strhl pět procent platu.“

Teď jsem se usmál já. Oksana byla v těchhle věcech geniální. Dokázala manipulovat i ty nejneoblomnější ajředníky. Věnovala se tomu prakticky celý život. Ajředník měl vždy nějakou mezeru, ve které se dalo pohybovat. Například byl díky zásahům odborů nakloněn považovat za důvěryhodný zdroj pro rozhodování názor služebně dostatečně starého lidského úředníka. Oksana tak měla nad ajředníky vlastně i formální moc. A využívala ji v můj prospěch.

Nemusel jsem jí ani vysvětlovat, že při padesátiprocentním sociálním pojištění a k tomu dalších třiceti procentům, co tvoří daně a zdravotní pojištění, bych se při takové pokutě bez dýšek neobešel.

„Není to všechno,“ pokračovala.

„Teď přijde ten Valášek?“

Zavrtěla hlavou.

„Starosta pozval všechny na mítink. Důrazně varoval každého zaměstnance úřadu...“

„To se zase šíří syfilis? Vždycky to jde z důchodáků. Lidi jsou starý, čiperný, léky extra účinný a oni se nudí. A nepoužívají kondomy, když to mají za pár. Ale to přece není moje vina.“

„Nech si ty vtipy, tohle je vážné. Dneska je tu nějaká demonstrace nebo co. Starosta všechny svolal, rozdal chlebičky a varoval, že tam nikdo ze zaměstnanců úřadu nesmí.“

„A proč mi to říkáš?“

„Protože zbylo pět chlebiček,“ mrkla na mě, otevřela další šuplík a vytáhla z něho porcelánový talířek s chlebičky. Většina byla klasických – bramborový salát, plátek šunky a vajíčko, dva měly nějaké žluté kuličky a pod nimi nejspíš falešnou krabí pomazánku.

Natáhl jsem ruku po klasice a strčil si chlebiček do pusy.

„Pan starosta, to je kabrňák.“

„Je to starej impotent, ale je věrný moudru, že život je o prdeli – musíš vědět, kterou líbat a do které kopat. A tahle prdel, co sem přijede z Prahy, je prdel, co se do ní kope, Tadeáš. Takže bys možná ve jménu svých pololetních prémie měl přemýšlet nad tím, že by bylo dobré si na Promptly vygenerovat nějaký film, koukat na něho do půlnoci a pak jít po hrnku teplého kakaa do hajan.“

„Kakao je drahý.“

Zamračila se na mě. Myslela to dobře. Většinu mých vtipů brala, ale ne tehdy, když mi zrovna naléhavě promlouvala do duše. Její pohled jsem dost rychle pochopil.

„Promiň. Děkuji za předání zprávy i chlebíčky, ale proč je to takový problém? Je to normální politik. Takovejch sem jezdí tuny.“

Rozpačitě pokrčila rameny.

„Blíží se volby. Všichni jsou nervní. Klasika.“

„Hm,“ zabručel jsem, ale Oksana si mou typickou reakci pro klienty nezasloužila.

„Teče jim do bot. Systém se hroutí a...“

„To cituješ toho chlápka, co ho nemáme poslouchat?“ přerušila mě. „Tadeáš, systém se vždycky hroutí a vládě vždycky teče do bot. Tak to bylo, je a bude. Jeden problémový politik na tom nic nezmění.“

Než jsem stačil říct cokoliv dalšího včetně případného „hm“, zastavila mě zdviženým prstem: „Ale teď to nejdůležitější – mám pro tebe zprávu z právní kanceláře doktorky Langové. Měli by od příštího měsíce jedno volné místo. Tak si to prostě nepodělej, jasný?“

„Jasný, pane, ano, pane,“ zasalutoval jsem v parodii na vojáka švejkovského typu.

„A sežer ty chlebíčky,“ vyzvala mě.

Přestal jsem salutowat a sežral je. Syrníky je hned následovaly.

* * *

Před úřadem jsem na nikoho nenatrefil. Dopoledne tu fungovala cukrárna, ale v pět ji zavírali. Růžové pámelníky kolem ní divoce bujely. Městské služby nestíhaly jakoukoliv údržbu a den, kdy si starosta Petr Blažek obleče montérky a bude online vysílat, jak se o městskou

zelen stará úplně sám, ještě nenastal. Obešel jsem divoké výhonky a kolem městské knihovny zamířil podchodem podél nejstarších domů v srdci města. I odsud všechny plakáty se jménem Samuela Richtera zmizely. Nezůstala po nich ani stopa. Že tu byly, jsem věděl moc dobře, protože jsem je tu včera v noci sám lepil.

Politice jsem se vyhýbal, ale Fialka mi předevedlím vrazila do ruky celý balík s tím, abych je vyvěsil. A Fialce nešlo nikdy nic odmítnout. Půlku jsem si nechal doma a zbytek skutečně roznesl cestou do práce. Teď všechny někdo strhal. Měšťáci by na to nestačili, takže museli povolat i státní policii anebo – a to jsem po tom povídání s Oksanou předpokládal nejspíš – zaúkolovali městské zaměstnance, aby černý výlep odstranili. Hned vedle místa, z něhož odtrhli mnou přilepený plakát, přitom trčel několika dešti smáčený leták s nabídkou rumunských omlazovacích kůr, které určitě nebyly zrovna legální.

Došel jsem až na staré skateboardové hřiště. Město se o něj už dávno nestaralo. Beton místy popraskal a do rýh vítr nafoukal dost prachu, aby se v nich uchytily kopřivy, pampelišky a pod jednou z u-ramp i přes metr vysoká bříza. Prolézačky na nedalekém dětském hřišti vypadaly ještě hůř. Jako kluk jsem sem chodíval a jezdil na prkně. Měl jsem tu dokonce i pár kamarádů, ale žádný z nich ve městě nezůstal. Dva odjeli do Brazílie, jeden do Nigérie, jedna do Prahy a Kateřina byla mrtvá. Na téhle u-rampě předváděla neskutečné věci, a když jsme to marně zkoušeli opakovat, smála se nám, že jsme nubáci. Už tenkrát mělo hřiště namále, ale pořád na něj chodilo dost dětí, aby si občas někdo z městských služeb našel čas opravit

pár věcí nebo posekal okolní trávu. Teď se z toho stávala džungle. Tuším, že to byla Baštová, která mi při nějaké cestě vyprávěla, že se to tu hemží feťáky, ale šlo jenom o žvásty. V tomhle městě už dávno neměl kdo fetovat, pokud teda nešlo o důchodce a léky na předpis.

Tady jeden plakát zůstal. Ale žádné vítězství to nebylo, protože jsem pochyboval, že by tudy kdokoliv procházel, aby ho viděl.

Změna může začít i U Lucifera!

Znělo to divně, ale podle Fialky šlo o heslo celé strany Nástupci – „Změna může začít u/v“. Pak se jen dosadilo jméno města, vesnice nebo podniku, do kterého Richter přijel.

Začínal jako influencer. Hrál hry, porážel ajhrače, rozbíjel složité konstruované světy na monetizaci hráčů a získával si slávu mimo oficiální kanály. A pak prostě založil politickou stranu. Novou a plnou nadšených mladých lidí. Což bylo zatím všechno, co se o ní dalo říct, protože první volby pro ni měly teprve přijít. Podle starců jako Jindřich Šídlo, co politiku komentovali ještě v době, kdy se ulicemi proháněli dinosauři, prý neměli žádnou šanci. Volby v téhle zemi rozhodovali důchodci. Třetina voličů – zatraceně aktivních voličů – chtěla své jistoty, tradice, pohodu a hlavně žádné změny. A ti, co v důchodu ještě nebyli, věřili, že jim vláda zajistí, aby se jim té pohody dřív nebo později dostalo taky. A lidé pod čtyřicet k volbám spíš nechodili. Protože když máte pocit, že nemůžete nic změnit, že jste menšina, na které nezáleží, tak vám samotným nakonec skutečně přestane záležet na tom, abyste se o něco pokoušeli.

Přesto se vláda Nástupců z nějakého důvodu bála. A když na jednom jejich mítinku hodil patnáctiletý kluk sněhovou kouli po policajtech v civilu, kteří tu demonstraci monitorovali, spustilo se vyšetřování pro teroristický čin. Ten kluk neměl podle všeho s Nástupci nic společného a od soudu odešel s podmínkou, ale policie kvůli tomu omezovala všechny mítinky. Na státní televizi o tom pořád běžely nějaké pořady. Lidé je evidentně brali vážně, jak mi ukázal Beneš. Nebyl totiž první a určitě ani poslední, kdo to papouškoval slovo od slova.

Vyběhl jsem na starou u-rampu a trochu se zadýchal. Pořád jsem si říkal, že zase začnu sportovat, ale nějak jsem na to poslední roky nedokázal najít čas. Respektive našel bych ho, ale vždycky se objevilo něco zábavnějšího. Třeba si dát pizzu. Stoupl jsem si na špičky a rozhlédl se po městě. Vypadalo prázdně, ale to takhle navečer nebylo nic nenormálního.

„Všichni jste nubáci!“ zařval jsem do města hlášku, kterou jsme tu křičeli jako děti. Ozvěna mi vrátila jedno slabé „ci“ a to bylo všechno. Nikde v doslechu nebyl nikdo, koho šlo urazit. A pokud ano, nejspíš neměl nasazené naslouchátko.

* * *

Takhle jsem Lucifera ještě nezažil. „Narváno“ bylo slabé slovo. Normálně tu i v pátek večer, když se pořádaly turnaje starých deskovek, zevlilo maximálně dvacet lidí. A teď hotová stovka. Lucifer za barem nestíhal, což byl jeho běžný stav, ale teď mu tekl po čele pot. Přezdívkou

dostal kvůli brutálnímu knírku, který si nechal narůst někdy v sedmnácti. Bar zdědil po tátovi, ten ho zavřel před dvaceti lety. Lucifer ho znovu otevřel jako klub pro kamarády. Jinak žil z pronájmu zemědělské půdy. Šťastnej chlap. Díky tomu, že nepotřeboval vydělávat, jsme ale měli místo, kam chodit a odkud – když si člověk za večer dal jen jeden bylinkový čaj – ho nikdo nevyhodil. Hlavně proto, že další čaj většinou neměl kdo prodat, protože Lucifer hrál zrovna nějakou strategickou retro deskovku jako *Hormuzský průliv* nebo *Ruská občanská válka*. Teď se snažil prodávat skutečným zákazníkům i něco ostřejšího. Pomáhaly mu dvě holky, co jsem znal z deskovek a samozřejmě z mofi tejgom. U největšího stolu už stál nachystaný mikrofon, seděla tam Fialka a něco ostentativně bušila do psacího stroje. Nejspíš další divadelní hru. Kousek od ní se nacházeli tři možná šestnáctiletí kluci a čuměli na ni jako na bohyni.

Prodíral jsem se davem. Překvapilo mě, kolik lidí tu bylo starších než já. Některým bylo i přes padesát. Trochu nejistě se rozhlíželi po místě, které vypadalo starší než oni sami. Filmové plakáty z třicátých let, malované obrazy, z reproduktorů se linula hudba, co byla hitem naposledy v Berlíně ve dvacátých letech minulého století. Zrovna jsem zachytil „Raus mit den Männern aus dem Reichstag“. Člověk si na něco takového musel zvyknout. Předpokládal jsem, že to těm lidem trhá uši, ale celá atmosféra měla něco, co do sebe dokonale zapadalo, a člověk si poměrně rychle přenastavil vkus. O to vlastně šlo. Mofi tejgom znamenalo milovat věci tak zapomenuté časem, že byly staré a neznámé i pro všechny žijící generace.

Na Lucifera jsem jenom mávl. Netuším ani, jestli mě vůbec zaregistroval, ale nic jsem si kupovat nechtěl. Minul jsem frontu u baru a propletl se kolem lidí, kteří ani nevěděli, jestli si můžou sednout, nebo mají stát. Muselo se tu objevit strašně moc enpísíček, které kontroverzní politik vytáhl mezi lidi a oni nějak netušili, co si ve společnosti počít. Poznali se snadno – dívali se na zem nebo do svých mobilů, sluchátka v uších, prostě nepřítomnost sama. A taky oblečení. Fialka tomu říkala pytlovina. Hodně mladých se oblékalo, jako by jim bylo padesát a víc, prostě aby zapadli do světa kolem sebe a nevyčnivali. Nejvíc se to týkalo holek. Dávalo to smysl. Stačilo si s Fialkou, která nahodila některý ze svých obřích výstřihů, vyrazit do cukrárny a lidé okolo na ní mohli oči nechat. Ne snad, že by si každý nemohl Fialku nebo jakoukoliv seberealističtější nebo naopak co nejméně realistickou „kočku“ vygenerovat přes Freeporn a poslat ji na jakékoliv sexuální dobrodružství, ale skutečná mladá holka byla luxusní exotika. Taky se tím Fialka živila. Sabotovala každou práci, kterou jí na úřadu práce nabídli, a vydělávala si tím, že se nahá ukazovala každému, kdo se prohlásil za malíře nebo fotografa. Dělalo to tak hodně chlapů, kteří chtěli vidět mladou kočku a styděli se jít za prostitutkou. Bylo to až zvláštní, jak za prostitutkami skoro nikdo nechodil. Kdysi jsem přečetl pár knih o tomhle údajně nejstarším řemesle a nepřestávalo mě fascinovat, jak prakticky upadlo v zapomnění – ne proto, že snad došlo na „vysokou“ morálku, ale že lidé začali mít ostych souložit s cizí ženou. Ale po ženách dál toužili chlapi v každém věku. A protože zaplatit holce, aby se před nimi svlíkla